

ben paral·lels a *Moratall(a)* i *Almuradiel*. Quant a *Moratal* també és ambigu, perquè podria ser un derivat de MORETUM (+ -ALE) amb doble sufix col·lectiu; o bé correspondre a *Muradal* (nom antic del «Puerto de las Navas de Tolosa») i al cast. *muradal*, després 5 *muladar* (DECH).

En aquest sentit també és important *Morata*. És conegut com a NL, almenys castellà; i segons *AlcM* és un cognom, que recull a Xàtiva, Gandia i Alacant (diu també a Mataró i La Garriga (?), sense confirma- 10 ció, i poden ser immigrants val. o castellans). Aquest, però, ja és inversemblant que vingui de MORETUM, -ETA: car hi ha 5 pobles o poblets de nom *Morata* a Jaén i Múrcia, 2 prop de Calatayud i el més nòrdic, prop de Madrid: àrea on és fàcil, encara, el pas de *o* 15 a *o* per infl. aràbiga, però es va fent més difícil admetre una -t- mossàrab, mentre que pertot és molt natural l'ètimon MURATA 'vila murada'.

En total és més probable l'etim. (b) que (a); majorment tenint en compte que els representants clars 20 de MORETUM en la toponímia valenciana de caràcter mossàrab (són amb *e* o *i* no pas amb *á*: *Morêt* a Tibi (XXIX, 181.22).

Serà bo de repassar aquí la qüestió del mall. *Binimorat*, antiga possessió en el te. de Lluc, sobre 25 la qual no varem arribar a conclusions etimològiques fermes en el vol. I, sinó només: que no és ni pot ser d'etim. aràbiga (no hi ha NP *Murad* aràbic sinó turc), i que ja està documentat en el *Rept.* i en docs. de 1246 i 1346 (mal sigui en grafies un poc 30 alterades o mal segmentades).

Però l'Arxiduc Lluís Salvador ens dóna una informació preciosa (en termes que tradueixo de l'original alemany del seu llibre *Die Balearen* II, 65): «les cases de pastors de *Bini Morat*, construïdes amb blocs 35 de pedra seca --- El sòl és molt rocós. Un mur de pedra (diu «Steinmauer» afegint «paret») forma el límit entre *Lofre* [L'Ofra] i *Cuba* [Cúber] i alhora els serveix per recloure el bestiar («Abschliessung der Vieh»).

Aquí tenim palpablement l'etimologia: PINNA MURATA 'penya que fa paret', un dels nombrosos casos de PINNA arabitzat en *Bini-* (vol. I, 257-9); -at pot ser resultat de la pron. morisca de -A com -ā: d'on *Benāmoratā* [=te] reduït a *Binimorat* (i excepcional- 45 ment -ac), el fet morisc corrent; més aviat que un genitiu P. MURATAE.

Nou suport a favor de l'etim. (b) de tot aquest grup.

¹ Redació un poc ambigua, car també parla de 50 Massalfassar, Albuixec, Foyos i algun més; però sembla clar que es refereix a La Creu del Puig = Pobra de Farnals. Fora d'ell no en tinc més notícies —no figura en els censos de moriscos—, car la de l'*Enc.Cat.* (no signada), i del Salvà, 55 deuen ser tretes de Cavanilles; SSiv. s.v. *Pobla*

de F. amb cita de Cavanilles; afegint-hi com a pròpia, només la sospita (evidentment desorientada) que pugui ser una alq. *Vorman* solament citada pel *Rept.*

Moratx V. Mo- (misc. àr.) *Morea* V. *Merea* s.v. *Mariola* *Morciguellós*, V. *Marxuquera*

MOREDO

Veral del terme d'Isil (Vall d'Àneu) (*E.T.C.* I, 148).

Pron. Mod.: *morèdo*, oït allí per J. Coromines (15.1.1934).

ETIM. Derivat col·lectiu en -ETUM del ll. MÖRUS 'morera' o 'esbarzer de mòres', amb -o pre-catalana (*E.T.C.* I, 121-122). J.F.C.

MOREI, MOREIA

A Mallorca. NLL menors i noms de persona.

Son Morèy figura com possessió en el mapa Despuig; jo vaig recollir *son morəja* Muro, i «Ses Prederes» ('pedreres') de *Son Morei* (XLI, 21 6); Masc. hi posa *Sa Font de Son Morei*: com una possessió d'importància mitjana (11D7), així com *Son Morei Vell*. A Santa Margalida: Puig d'en *morə'at* (XLI, 28.19, 29.13).

Sa Talaia Moreia és entre Artà i la Colònia de Sant Pere, damunt el Cap *Ferrutx* (punta Nordest de l'illa de Mallorca); ja figura en el m. Despuig, junt amb *Son Morei*, que posa com poss. important a mig camí des d'allí a Artà, que és la que li donaria nom. També Masc.: *Talaia Moreia*, 432 alt. (13NF5) i *Son Morei* (13F7).

A l'altre extrem de l'illa, al S.: *Na Moreia*, pda. de Santanyí (Masc. 41FB), que vaig oir, pron. *nə morəə* XLI.120. I *Moreya* figura com a rima en la «*Selva de Consonants*» (Mall. S.XVIII, *DAG.*; no en *AlcM.*)

Ben conegut és el cogn. mall. *Morey*: Guillem i Pere *Morey*, germans, escultor i arquitecte, S.XIV; Bartomeu i Joan *Morey*, pintors, S.XVII; el metge *Morey*, posseïdor de Miramar, que féu enderrocar l'edifici, ruïnós del Col·legi lul·lià l'any 1837 (Arx. Ll. Salvador II, 35). Com que hi ha encara molts més personatges mallorquins d'aquest nom (Veg. J.M. Bover, *Bi.Escr.Bal.* 763-768) resulta bastant clar que a tot Mallorca és un nom post-antroponímic.

En principi no sembla objectable l'opinió que ve d'un NP, com diuen *AlcM*, bo i reconeixent que s'ha de distingir de *Morell* (que ve de -ELLU, no de -eyl reductible a -ey); *AlcM* li atribueix l'ètimon MAURITTIUS perquè sembla un cas paral·lel al de SERVITIUM que ha donat *servei* junt amb el cat. ant. *serviy*.

Tindriem base ferma si ens constés que MAURITTIUS